

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 10—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

Επίδοξος λινάτσας

Φύλλον πορείας

Κωμικὸν παίγιον

εφ. *Ραμπαγάς*, Αθήνα

21 Αυγούστου 1880, σ. 4-6

ΦΥΛΛΟΝ ΠΟΡΕΙΑΣ

ΚΟΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Χαρίκλεια — Ἑλληνική — Ἀρτεμις.

ΣΚΗΝΗ I.

Ἄλλ' εἶναι ἀποτρόπαιον κακοῦργημα !
 Ἄγκλη νά σοι ἐτομαζέται θερμή
 Πρὸς ἦν νά πύξῃ εἶσαι ἐτομος, κ' ἰδοὺ
 Ἐξάφνης χωροφύλαξ ἄγριος ἐκεῖ
 Νά σταματῇ τὸ βῆμά σου, ὁ θῆλιος,
 Κ' εἰς τοῦ Θεσπίου τὰς σκηνὰς εὐθὺς εὐθὺς
 Νά σὲ ἀπάγῃ ἀποτόμως τὴν σελήρον !
 Ὡ φίλη! ἄχ, ἄλικο μου, τί ἐπαθεῖς !
 Ὡ! τίς τὴν εὐτυχίαν μας, ἐβρόντος
 Κ' εἰς τὸν γλαυκὸν τοῦ ἔρωτός μας οὐρανὸν
 Ἐσώρυσεν τὰ νέρη σήμερον..... ὦ τίς ;
 (Μετὰ θυμοῦ). Ἄλλ' εἶθε, ταῦτα κεραυνὸν ἄπαισιον
 Κατὰ τῆς κεφαλῆς του.....

ΣΚΗΝΗ II.

(Εἰσέρχονται: θροσκίαις ἢ Ἑλληνική καὶ ἡ Ἀρτεμις.)

Ἑλληνική

Τί φωναῖς καλῆ
 Εἶναι αὐταῖς; τί ἐπαθεῖς; τί παραχῆ
 Εἶναι αὐτὴ Χαρίκλεια; ἢ καταγιγῆ
 Μοί φαίνεται πῶς εἶσαι ἢ προβραϊνῆ.
 Τὸ πᾶν ἄγριος παρασύρουσα ἐμπρός;
 Ἐνθ' βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἢ ἀμοιρῶς.
 Δὴν δύνασαι τὴν τύχην νά καταρρασθῆς.
 Φαντάσθητι.....

Ἀρτεμις

(Ἐρωτικῶς τῇ Ἑλληνικῇ)

Ναὶ πιθανὸν πολὺ
 Ὅτι ἡ τύχη—ἢ μεδίστρα θλαδῆ—
 Τὸ ἐνδμά σου ἔκοψε πολὺ κακῶς
 Καὶ πάλιν Ἑλληνική, καταστρέψασ
 Τὸ λιγυρὸν σου μπόδι ἢ καὶ πλανῶν
 Ἀκόμη νά μὴ ἔμαθον ὁ Περπιτιδῆς
 Κομψά νά κάρην ὑποδέματα.....

Ἑλληνική

(μετὰ θυμοῦ.)

Ἄλλῃ
 Εἰς ὅ,τι ἀγαπᾷς, ὦ Ἀρτεμις, ὦ μὴ
 Τὰ βέλη τῆς φαρτέρης σου ἐπάνω μου
 Αὐτὴν τὴν ὥραν βίπτεις, μήπως ἔθυμῶς
 Ὅστις κολλάζει εἰς τὰ στήθη μου φρικτῶς
 Ἐπάνω σου ζεσπᾷς, ἐπειδὴ πικρὰ
 Θᾶ τὸ μετανοήσῃς !

(Ὅρμῃ κατὰ τῆς Ἀρτεμιδος.)

Χαρίκλεια, παρμυθαίνουσα

Ἄλλῃ, φίλαι μου,
 Τῆς ἀντεγκλήσεως παύσατε πολιτικῶς
 Ἄνεύρωμεν, κ' εἰς ἐποχὴν

Ἄποτε διακινδυνεύονται ἡμῶν
 Τὰ ὄψιστα συμφέροντα ἀνιλεῖς,
 Νὰ ἀλλοτροπώσωμεθα ἀνωφελῶς !

Ἀρτεμις

Ἄλθηνά, Χαρίκλεια, ἀισθάνομαι,
 Πῶς ἑπταῖσα πολὺ πρὸς σᾶς, κ' εἴμ' ἐτομος
 Συγγνώμην νά ζητήσω ἄλλ' ἂν ἤξευρες
 Ὅποιον πύρινον ἤφαισταιον, κ' ἐμοῦ
 Τὸ στήθος ὅλον κατακαίει, δίδασθε
 Θᾶ μὲ ἐσυγχωρεῖτε καὶ αἱ δῶα σας
 Ἄν ἀφορμὴν ἐξήγησα ἢ ἀτυχῆς
 Ὀλίγον νά ζεσπᾷσω.....

Χαρίκλεια

Πλὴν ἀκούσατε

Ἐν πρώτοις, ποῖα ἀπαίσια θέελλα
 Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἦλθε τῆς πτωγῆς,
 Καὶ ἂν ψυχῇ τὰ στήθη σας ἐκείσθητος
 Δὴν τὰ κοσμεῖ, ὅ τῷ μόνον δυνατὸν
 Θᾶ ἔκει νά μὴ κλαύσεται. Ἀκούσατε !

Ἑλληνική

Ἰσως πονεῖς, ἀλλ' ὡς ἐγὼ οὐδῆποτε.

Χαρίκλεια

Ὅμοιος φρικτῶς ἀπὸ καιροῦ τὰ χεῖλη μου
 Ἐδίσημει, κ' ἐν δνεῖρον εὐφρόσυνον
 Χαρὰς ἐπλήρου τὴν ζωὴν μ' ἐλόκληρον.
 Ἠγάπων... Ἑλληνική μου, ὦ Ἀρτεμις,
 Συγγνώμην, ὦ συγγνώμην, ἂν ἀπέριμφο
 Πρὸς σᾶς τὰς ἑλικρινεστέρης φίλας μου
 Τὸ δνεῖρον ἔκτεον ἄλλὰ σήμερον
 Ὡς νέρη διαλύεται.....

Ἑλληνική καὶ Ἀρτεμις

(Ἐπίσθ' κατ' ἰδίαν.)

Περίστρον !

Χαρίκλεια

Εἰς ἀγγελος, ὦ φίλαι μου, ἐπίγιστος,
 Μίαν ἐσπῆραν ἐμ' ἐπρὸς ἐν μου ἔτοχε
 Εἰς τὸν γλαυκὸν τοῦ ὀφθαλμῶν ὁ οὐρανὸς
 Ἀντανεκλᾶτο ἑναστρος, σαπφειρῶν.
 Τὸν εἶδεν ἡ καρδία μου, καὶ ἔρχισ
 Ἀυτίσας δι' αὐτὸν νά πάλῃ συμπάθω
 Ἄλλὰ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸν
 Ἐπίσθ' ὡς τορπίλῃ ἐμπερπλοῖστος
 Κ' ἰδοὺ αἱ φλόγες μας ἠνάσθησαν εὐθὺς
 Εἰς φλόγα μίαν' οὕτω ἠγαπᾶσθαι.
 Τέλος, νά μὴ πολυλογῶ, ὦ Ἀρτεμις,
 Ὡ Ἑλληνική, σήμερον ὀρίσασθαι
 Τὴν γάμον μας νά κάρωμεν.

Ἑλληνική καὶ Ἀρτεμις

(κατ' ἰδίαν ἐπίσθ'.)

Περίστρον !

Χαρίκλεια

Ἄλλ' ὦ φρικτῆ τῆς Μοίρας ἡ καταδρομῆ !
 Ἄδύνατον νά γείνη σήμερον αὐτὸς
 Καὶ ἴσως κ' εἰς τὸ μέλλον . . .

Ἀρτεμ. Ἑλλην.

(κατ' ἰδίαν.)

Ποῖα συμπτώσεις !

Χαρίκλεια

Ναί ! ίσως κ' εἰς τὸ μέλλον εἶν' ἀδύνατον.

Ἑλληνική

Χαρίκλεια, μὴ κλαίεις, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ
Ἐξίσου εἶμαι δυστυχῆς ἐπιπρωτο
Τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολώσῃ ξέφρανα,
Ἦν ἐπὶ εἰς ἀνεξέτατον ἡ παύσις !
Ἄν ἀγγελὸν σὺ λίγεις ὅτ' ἠγάπησας
Ἦ ! τί νὰ εἶπω πῶς ἠγάπησα ἐγὼ ;
Τῆς κυριασίας μόνον τὸ ἀνάστημα
Τ' ἀνάστημα τὸν εἰσάγειν κ' ἢ ζῆνθί
Ἦ κόρη σου, ὡς ἥλιος

Χαρίκλεια καὶ Ἄρτεμις

(Ἐκείνη κατ' ἴδιον)

Περίεργον !

Ἑλληνική

Σκορπίζει πέριξ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς της.
Αὐτὸν τὸν θεακρῆν ἐγὼ ἀπόλωσα,
Ἐνὸς νὰ ἀπολώσῃς τούτου σήμερον
Ἐπρόκειτο πλὴν κ' εἰς ἡμᾶς ἀδύνατον
Νὰ νυμφευθῶμεν . . . (κλαίει)

Ἄρτεμις

Ἄλλ' εἶναι παράδοξος

Ἦ σύμπτωσης τῆς τύχης μας, ὡ φίλαι μου,
Πλὴν ἐνοῦθ' εἰς ὅλα παιεῖ ὁ Ἄρτεμῆρ
Πῶς διοικεῖ τὸ κράτος μας ἀκράτητος !

Χαρίκλεια

Ναί ! συμφωνῶ κ' ἐγὼ μὲ τὸν Καμπούρογλον

Ἑλληνική

Ἦ ! νὰ γελᾶσω μοῦρξεται ἀληθινά.

Ἄρτεμις

Ἐγ' ὅμως, ἂν ἐκεῖνον δὲν ἐδικαιώθῃ
Οὐδέποτε τὰ χεῖρά μου εἰς γέλωτα
Θέλω κινῆσαι, οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, ποτὲ !
Ἐάν ἐπιστρατεῖν κατ' αὐτοῦ δεῖνόν
Δὲν διαγείρω, ἐάν ἐπανδράστειν
Δὲν κατορθώσω, ἐκ τῶν γυναικῶν κ' ἐγὼ,
Τῆς Λυσιστράτης δὲν θά εἴμ' ἀπόγονος !

Ἑλληνική καὶ Χαρίκλεια

Οἱ πρώτοι στρατιώται σου γινόμεθα.

Ἄρτεμις

— Γυναῖκες ! θέλω κρᾶζει, καὶ θά κεραιθῶ
Ἄν' Ἑλλάδα πάσαν καὶ τὰ Μέγαρα
Ἦ ἤχηρ' ὀφειλὴ μου ἀπειλητικὴ—
Ἐμπρός ! ἀκόμ' ὅ,τι δὲν ἐτόλμασαν
Νὰ πράξωσιν οἱ ἄνδρες, θά τὸ πράξωμεν
Ἦ γαίεθ' ὁ ἀποδιώξωμεν τὸν κίνεοντα
Ἢ οὕτως πῶς γένουσι εἰς τὰ κέρατα αὐτοῦ
Τὸ κομμάτιον σήμερον βοῆς-λαοῦ !

Τῆς βελόναις γυναῖκες σὲ χεῖρ !

Τὰ σιγῶν καὶ τὸ κείνη ἀγῆτες !

Ἢνα γίνεται ὡς αἰετὶ ἀσπίρη.

Καὶ ἐθὼ σὲ στιγμήν μαλεῖσθαι !

Σὺν μέλεισι νὰ πίσωμ' ἐκάνω

Εἰς τὸ ἀσπλαγχνό τούτο θυρία !

Ἄνδρ' ἔχοιμ' ἔμεις γὰρ δουλεύοντα,

Ἄς τοῦ ποῦμε τὸ αἶμα τὸ κρόν.

Ἢ ἑλπίδες ! σὰν εἶδε νὰ γείωνται

Ἢνα εἶνα τὰ χροῖα μπροστὰ τὸν

Καὶ τῆς ἄσκραις του τρέχεις νὰ ἔθων

Κε' ὅτι πῶς δὲν περὰ ἢ μ' πογιά του

Εἶπε πρέπει νὰ λυθῆ' ἡ γένης !

— Ἀρριμῆνος, μὲ ἄδρα μεγάλη—

Κάθε ῥιός ἄς γείνη στρατιώτης !

Καὶ ἐθὼ τῆρ' ἀντάρα ἄς βάλῃ !

Αἰ Ἀθήναι γ' αὐτὸ ροχαδίζουν...

Ἢ ἡ νύκτα δὲν ἔχει πῶς χάρι

Ἢ ὅλο γέροι στοὺς δρόμους γυρίζων,

Πουθεὶά διν θωρεῖς πλῆκτῆρι.

Τί, γυναῖκες, λοιπὸν καρτερεῖτε ;

Ἢμπρός ὦλαι ! νὰ ρίξωμ' ἐκίτων !

Μὲ βελόναις εὐθὺς ὀπισθεῖτε !

Ἢτε, Ἢτε, γυναῖκες Ἐλπίδες !

Ἑλληνική καὶ Χαρίκλεια

(χαιροποιοῦσαι)

Εἶσαι Τυρταῖος φοβερός, ὡ Ἄρτεμις.

Ἄρτεμις

Ἢ ἄλλ' αὐτὴ ἐμπνεῖ μοῦσα ὅπως δύναται

Καὶ λῖθον νὰ ἐμπνεύσῃ ὅλους ἀφύγον.

Δι' ὅσα ὑποφέρει, Ἢ λεκτικὰ μου,

Ἢ ἐάν δὲν σ' ἐλ' ἰκίωσω, νὰ μὴ λέγωμαι

Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου, Ἄρτεμις, ποτὲ !

Χαρίκλεια

(παρρησιάζει)

Τί σιωπᾶ ἐπρόφρατε ;

Ἑλληνική (ἐπίσης)

Τί θύματα ;

Ἄρτεμις

Εἶναι ἡ Μοῦσα, ὅπως μὲ ἐμπνεῖται

Εἶναι ἐκείνος, ὃν ἐπίσης σήμερον

Ἢ πρόκειτο νὰ νυμφευθῶ.

Χαρίκλεια καὶ Ἑλληνική

(κατ' ἴδιον)

Περίεργον !

Ἄρτεμις

Καὶ τὸν ἐπιπὼν νόμος τριακατάρατος

Ἢ ἐκ μέισου τῆς ἀγκάλης μου ὀφείλασαι

Φεῦ ! τώρα πάσα μου ἔλπις ἀπόλωτο

Ἢ ἴδτε ! τὸν Ἄλκιον μου ἐπίστρατον

Ἢ ! ἂν καὶ πάσχη ἡ καρδία τοῦ θεϊνός

Διὰ τὴν τόσῃ προσφιλεῖ του Ἄρτεμιον

Καὶ ὅμως τὸν λαμβάνουν οἱ πανάθλιτοι !

(Ἢ γαίεθ' ἐν κινῶσιν καρτίων)

Πρὸ ἡμερῶν μοι εἶπε: μὲ ἐκάλεσε,
 Ὁ Ἄρτεμις μου ἢ πατὴρ; ἀλλὰ ἐγὼ,
 Πρὸς τὸσον ἀτυχίαν δὲν ἐπίστασα,
 Κ' ἰδοὺ τὸ φέλλον τῆς πορείας μ' ἔστειλε·
 Ἀνάγκως τοῦ Χαρίκλεια, ἀνάγκως τοῦ.

Χαρίκλεια.

(λαμβάνουσα τὸ φέλλον ἀναγινώσκουσα)

Στρατολογικὴν Γραφεῖον τοῦ Ἀντικοβουλίας

Διὰ τὰ γῆ Πορείας

Δυνάμει τῆς ἐπ' αὐθόρτα ἀριθ 121 ἑγκυλίου διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς 24 μῆνης Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1880, ὁ ὑπογεγραμμένος προϊστάμενος τοῦ ἀνωτέρου Στρατολογικοῦ Γραφείου ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Α. Γιαννόπουλος προσκαλεῖ τὸν Α. Ἐξαρδρον Σκαρδαλίδη.

(Ἡ Χαρίκλεια κλουζεταί.)

Τί δόγμα! ὦ Ἄρτεμις, δὲν ψεύδεσαι;

Ἑλληνική

(Ἐπίσης τεταραμμένη.)

Εἶναι ξανθὸς κ' ὁ ἰδικός σου ὁ μνηστήρ;

Ἄρτεμις

Ξανθότερος τοῦ Φοῖβου τοῦ ἑπινοῦ
 Καὶ οὐτε ψεύδομαι, Χαρίκλεια.

Χαρίκλεια.

Ὁ φρίκη! τίς ἀπάτη φεῖ! ἀντίκουστος!

Ἑλληνική

Ὁ θάλασσα! ὦ οὐρανοῦ! ὦ ἀνθρώποι!

Ἄρτεμις

Ἄλλ' εἰσθε βουλευτῶν ἀνοπότεραι·
 Τὰ τόσα σας, πρὸς τί ἐπιρωνήματα;

Χαρίκλεια

(Μετὰ θυμοῦ)

Ἄλλ' ὁ μνηστήρ σου εἶναι καὶ μνηστήρ ἐμοῦ.

Ἄρτεμις

Ὁ! τὸν ἀχρεῖον! τώρα ἐνωθὺ πρὸς τί
 εἰς πᾶν δεῖ εἶναι ἱερὸν μ' ἐξώρκιζε
 Τὸ στόμα μου νὰ μὴ ἀνοίξω πάποτε
 Πρὸ πάντων εἰς τὰς φίλας μου· δεῖ ἄτιμα!

Ἑλληνική

Κ' ἐμὲ ἐπίσης ὁ ἀνόσιος κ' ἐμὲ!

Χαρίκλεια

Καθὼς τὸ κύμα, εἶν' οἱ ἄνδρες ἀπίστοι!

Ἑλληνική

(Μετὰ χαρᾶς.)

Ἄλλ' ἡ λινάτσα θέλει μᾶς ἐδικλιθῆ!

Ἄρτεμις

(Μετὰ λύπης.)

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦδε κάπως καθαρώτερον
 Μοι φαίνεται πῶς βλέπω, Ἑλληνική μου·
 Καὶ νὰ σοῦ πῶ ἀληθινὰ καὶ ἕσπετα;
 Πολλὸ φοβοῦμαι μῆπως ὁ ἄλκιος μὲς
 Γλυτώσῃ ἀπ' τῆ λινάτσα, ἐπειδὴ
 Μοι φαίνεται πῶς εἶν' ὡσάν ἄλλοθιῶρος.

Χαρίκλεια

Ὁ ἔρω, πόσον μᾶς ἐτύφλωσε, τυρλέ!

Ἄρτεμις

Ὁ ἄνδρες, εἰσθ' ἀνυλεήμενος, σκληροί!
 Γυναῖκες! δεῖ πλὴν κατὰ τοῦ ἑμῆρ;
 Ὁ εἴθετε, εἰσίνον νὰ στηρίζωμεν
 Ὅστις τοὺς κλέπτας τῆς καρδίας μας εἶσι
 εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς σκηνὰς κατέρριψέ!
 Ὁ εἴθετε ἢ μετὰ τῶν ἄλλων κ' ἡμεῖς
 Τὸ πῦρ ἐκ τῆς καρδίας μας νὰ γύσωμεν
 Ἐπάνω εἰς ἐκείνους ποὺ τὸ ἦναψαν!

Ὁ γυναῖκες, ἐμπρὸς μὲ τοὺς Τοῦρκους!

Εἰς τοὺς ἀνδράς εἴθε δε ἄρμήσομαι.

Νὰ τοὺς πιάσωμι κ' ἔλιωσι σὺν κοίρσοις,

Ὡς μὰς ψήσομαι, κ' ἡμεῖς νὰ τοὺς ψήσωμι!

Ἐπίδοξος λινάτσας.